

LA CAMPANA DE GRACIA.

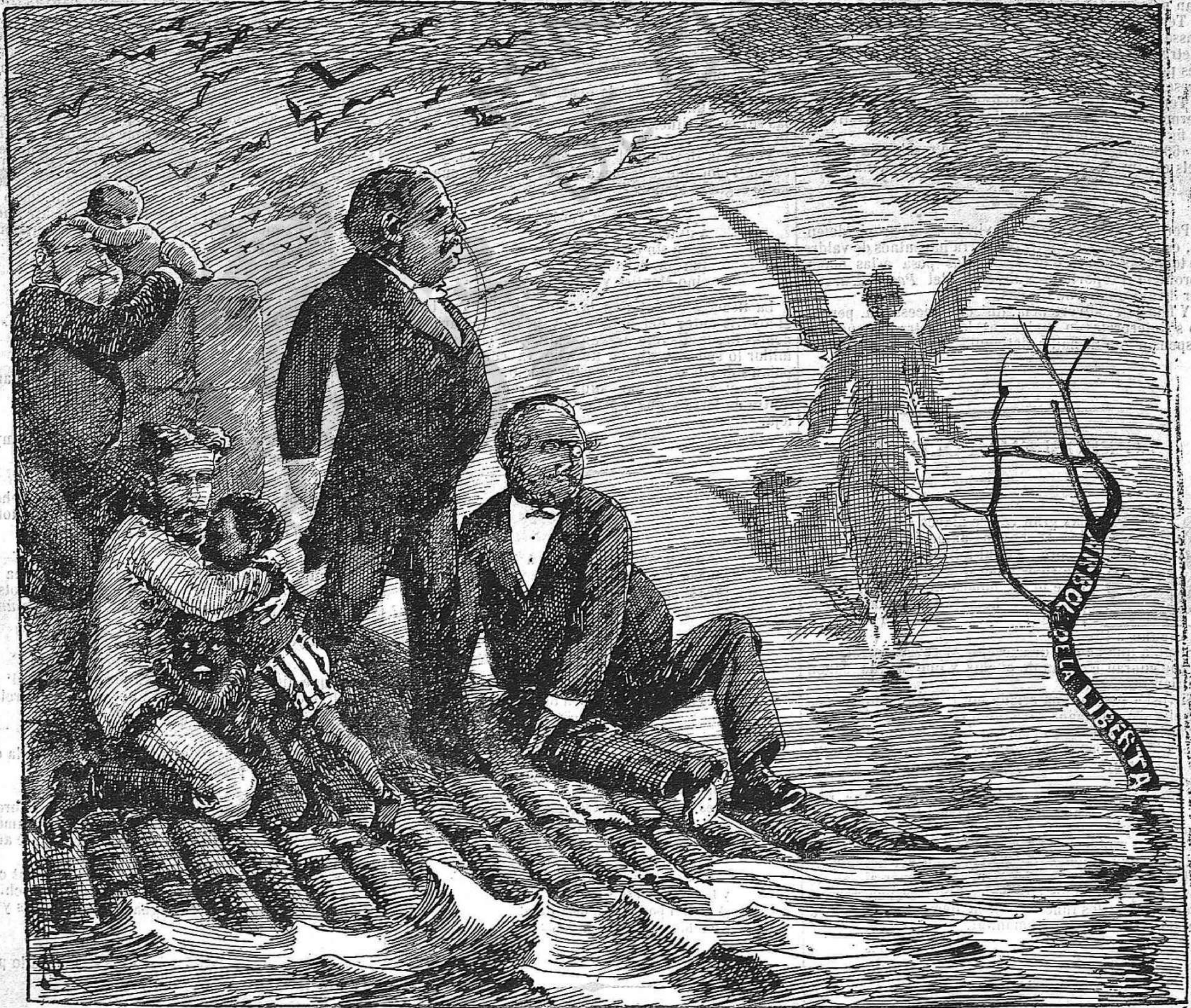
4 ctos.

NUMERO EXTRAORDINARI
PUBLICAT A BENEFICI DE LAS VÍCTIMAS DE LA INUNDACIÓ CONSERVADORA

4 ctos.

É INSPIRAT EN LO

PARIS-MURCIA.

L' INUNDACIÓ CONSERVADORA.—Composició y dibuix de Gustavo Durará y Poch, (gravat de D.ª Memoria del País.)

¡ALTO!

VANTS d'embrancarnos pels camins escabrosos de la paròdia, lector amable, atura't un moment, y escolta:

Consti are y sempre y per tota una eternitat prenent lo *Paris Murcia* per modelo publicuem lo present numero extraordinari de la *Campana de Gracia*, y al ferho ns proposem alguna cosa, si; pero lo que 'ns proposem no es, ni sera may la més petita burla als generosos esforços de la premsa de la republica francesa.

Per aquesta y pel comitè del comerç y de l'industria de Paris, no podem sentir més que admiració, respecte y agrahiment.

Admiració y respecte pel poder y el prestigi de una institució com la premsa francesa, que vé a ser lo cor de aquell gran país, batent sanitos, y demostrant que de Fransa sols n'hi ha una en lo mon.

Agrahiment a sos nobles esforços, organisant la sumtuosa festa del Hipòdrom y la benificiosa loteria franco-espanyola y publicant l'admirable numero de *Paris-Murcia*.

Agrahiment pel milió y mitj de franchs, próximament, que 's disposan a enviar a Murcia.

¡Mes ay! A Espanya tenim un'altra inundació més molestosa que la del *Segura*; una inundació que ja fa anys que 'ns ha caigut a sobre, que ha arrasat lo temple de las llibertats públicas, que ofega ab las sévas contribucions al pobre propietari, que apaga ab la seva freda indiferencia las fogaines de las fábricas y deixa als obrers en la miseria: tenim la inundació conservadora.

Tenim un Cánovas, que sent diputat per Murcia 's fregava las mans de gust quan van dirli equivocadament, que 'ls gastos de la festa del Hipòdrom pujavan més que 'ls beneficis.

Tenim un President del Consell de Ministres, que passant per sobre de la hidalguia espanyola, no va permetre que 's donessin las gracias al generós poble francés per medi de una modesta serenata al seu digne representant.

Tenim, en fi, un govern, que sense avergonyirse, ha permès qu' en los comptes de la festa del Hipòdrom hi figurés la següent partida:

«60.000 franchs, per los gastos de residencia a Paris dels espanyols que prengueren part en aquella festa.»

Per aixó nosaltres, qu' en virtut de la propia defensa, estém obligats a ferli la guerra haventnos de valdre de todas las armas que la sort nos posa a las mans, aprofitém l'oportuna publicació del *Paris-Murcia*, per dirnhí quatre de frescas.

Y feta ja l'advertencia, qu' era necessaria, perque no s'interpretessin malament las nostras intencions, dispensin que 'ls hajim detingut..... y vájin seguint!

LA REDACCIÓ.

LO PROBLEMA POLÍTICH.

NA gran véu se aixeca desde 'l fondo de la nostra humanitat caiguda y sobre tot aquí a Espanya: ¿Per qué hi ha ríchs y per qué hi ha pobres? ¿Per qué hi ha homes que cobran y que manan y homes que pagan y obehixen?

¡Anéuho a saber!

Sembla que hauria de succehir al revés: sembla que 'ls que cobran haurian de obehir y que 'ls que pagan tindrian que manar.

Si vostés prenen una criada no l'hi permeterán pas que ella siga qui mani.—Te dono tant cada mes; l'hi recordarian en cas de que may arribés a intentar pujarse 'ls a las barbas, te dono tant cada mes, perque estigas a las mévas ordres, y si no te acomoda, búscat casa.

Y no obstant, si aixó mateix que diuhen a una raspa, arriban a dirho a n' en Cánovas, la criada se 'ls tornarà *respondona*.

Tal es lo problema polítich. ¿Cóm s'ha de resoldre? No més que la democracia té la clau per desembrollarlo: la democracia ab lo sufragi universal, ab lo dret igual per tots los ciutadans, ab la responsabilitat inherent a tots los funcionarios: la democracia significa la redenció de tota la humanitat.

PARE FELÍS.

UNA RONDALLA VELLA ESPANYOLA QUE SEMPRE ES NOVA.

A Revolució y la Reacció van resoldre un dia viure juntas com a bonas amigas. La Revolució era mansoya, molt bona persona, tímida y confiada. La Reacció anava molt ben vestida, duya joyas, creús y llossos y enrahonava per las butxacas. ¡Que havia de succehir!...

Que l'una manava y l'altra obehia sempre.

Un dia la Reacció va dir:—Y dochos noya ¿qu' hém de fer? Mira que si no 't mous una mica, aixó s' acaba dormintse tothom! ¿No observas quina quietut? No 's belluga una fulla!.. ¿Vols que jo m' encarregui de demostrar que 'l soroll es la vida?

La Revolució, agrahida a tantas bondats, va donarli las gracias, dihentli:—Tú mateixa.

Y la Reacció crida als seus partidaris.

—Vosaltres, diu als uns, deserteu las filas leals y cap al Nort falfa gent. Allá hi trobareu al rey de las selvas: vos hi presenteu, oferintli vostres serveys. Pit y fora! Uniuse a las sévas filas, cremeu y mateu: com més grans sigan los vóstrés desastres, com més sangüenarias sigan las vostras empresas, com més horribles sigan los vóstrés escándols, millor per nosaltres y pitjor pel rey, de las selvas, porque aumentareu l'odi que tothom l'hi professa; pitjor per la Revolució perque la desacreditareu devant de tot l'Univers. Procu-reu guanyar forsa graus, que quan la broma siga acabada, tots vos seran reconeguts.

—Y vosaltres? preguntan los demés.

—Vosaltres cap al Mitj-dia. Presentéuvos a las ciutats ahont hi ha 'ls caps calents: parléuols de que 'l govern es reaccionari: de que la federació té de anar de baix a dalt; de que ningú salva als pobles si no se salvan ells mateixos, engresquéuols, sublevéuols, parléuols del cantó: molt soroll, molt escándol... y Cristo con todos!...

Y en un moment, com dos torrentadas, una del Nort y un'altra del Mitj-dia, van dirigirse contra la confiada Revolució penas, dolors, contratemps y desastres.

La Reacció 's fregava las mans, y la Revolució va caure anonadada.

—Are es hora, digué la Reacció.

Y obrint un clot va colgarla ab las sévas lleys, ab las sévas institucions, ab los seus progressos, ab tot lo que havia elaborat durant sa laboriosa existencia.

Peró a la Revolució l'hi quedavan amichs, y un dia sobre 'l clot que la tancava, hi va apareixe una pedra ab lo següent epitafi:

«Aquí yace la Verdad á quien el Mundo cruel mató sin enfermedad, porque no reinase en él sino Mentira y Maldad.»

La Reacció no vol que la contradiguin. Van buscar al atrevit autor del epitafi y van escabelxarlo. Los demés desde llavors tragan saliva. Y per assegurar millor lo seu reynat, la Reacció va construir lo seu palau sobre 'l sepulcre de la Revolució.

Peró s'assegura que aquesta 's remou molts cops dintre de terra y que 'l palau de la Reacció 's tambaleja.

E. LAVOLTA.

ELL.

No sé quants anys fa, allá a Málaga diuhen que l'home nasqué.
¡Ves si hagués nascut al Africa!
¡Que bè!

Després lo van portá a estudi y allí contan que aprengué.
¡Ves si hagués surtit ben burro!
¡Ay! ¡qué bè!

Passant anys de cop y volta home polítich va sé.
¡Ves si hagués sigut lampista!
¡Ay! ¡qué rebè!

Avuy nos mana a trompadas y fá lo qu' ell sols sab fé.
¡Ves si 'l poguéssim dá a dida!
¡Qué bè, qué bè y qué rebè!

C. GUMÁ.

LA QUÍMICA.

La química es la ciencia moderna per excelencia: es la reyna de todas ellas. Parlant vulgarment, podria dir-se que la química es la ciencia de las barrejas.

Barrejant *principis* diferents, los conservadors gobernan als pobles.

Los recaudadors de contribucions *liquidan* las propietats més sólidas; y desempeñant certs cárrechs productius, se *solidifican* certas fortunas per *gaseosas* que sigan.

Agaeu a un revolucionari dels més furiosos; poséuli una bona credencial a la butxaca, y dintre dels seus sentiments se produhirá una *reacció* instantánea.

Com més *ácit* siga un govern, més temps tindreu de menjárvo'se'l.

Finalment per medi de *precipitats*, las revolucions fan alguna cosa.

M. BONXICOT.

CUENTO.

DINTRE de un bressol de fusta blanca, sobre quatre fullas de palla de blat de moro, jau un bordegas roig com un tomàtech y gras com un tocinet, engegant cada bram que fá tremolar las parets de la rónega habitació.

Habia nascut feya poch: las fadas anavan arribant pera prodigar sobre la criatura, tota classe de béns, salut y glorias; quan foren reunidas en suficient número, s'acostá prop lo bressol la més poderosa y bonica de todas ellas, y en son nom y de las altrás, va derramar sobre 'l xicot tota mena de prosperitats, prometentli que estaria gras, criaria panxa, treuria rifas, tindria prou tranquilitat per tirarsho tot a la esquena; que tothom parlaria d'ell; que arribaria a ser del Ajuntament, faria apagar las llums, en una paraula varen pronosticarlhi tantas felicitats com caben en la ambició del conservador més descontent.

Era acabada de parlar la fada, quan de prompte n'entra a la arcoba un'altra, d'aquellas que ullprenen a la canalla: estava furiosa perque las fadas no habian contat ab ella per res, y vista que no podia desfer la planeta que las altrás habian dictat pel xicot, va dir:

—Esta molt bè, será gras, rich y rúch; será si voléu del ajuntament; será tot lo que habéu dit; pero pel desaire que m'heu fet, jo pronostico desde are que no parlará que no fassa riure, y que may los pantalons l'hi arribaran a terra.

SARAH BERNAT.

MAXIMAS Y PENSAMENTS.

¿Saben per qué la política dona tants desenganys? Perque es femella.

En Cánovas mira contra 'l govern, y 'ls espanyols contra en Cánovas.

En los pobles hi há un capellá que tot ho beneheix, un militar que tot ho defensa, un pagés que tot ho manté y un advocat que tot ho embolica.

Un autor dramátich regalá un exemplar de una comedia que havia fet, a més de cent personas, y a tots los exemplars hi posá la mateixa dedicatoria: *A món unich amich*.

Mentia per halagar: sabia viure.

Dos que discutian van arribá a pegarse, y un d'ells que ab una bofetada l'hi havian fet veure las estrellas, exclamava: «*La discussió es la llum.*»

Qui als primers anys de casat no s'ocupa de la dona, després té de preocuparse'n.

Lo pensament primer que concebiria la criatura al neixe, si tingués cap per concebir algun pensament, seria de tristesa, al veure que tot lo del mon ja té amo.

Quan no puguéu pujar a una montanya volant com l'àliga, pujéuhi arrossegantvos com un llimach. A dalt de la montanya tots son iguals, los llimachs y las àligas.

La Caritat es una gran virtud; pero tothom fá lo posible per no tenir que demazarne.

IMPRESSIONS D' UNA BOLERA.

ARAT de senyor Director! Vosté 'm demana que l' hi comunicui las mèvas impresions, mentres ballo. Donguim primer la seguretat de que las empreses no quebrarán, y allavors l' hi explicarè lo que 'm demana. Veji si es difícil assegurar-me una empresa que no quebri, donchs més difícil es encare explicarli lo que vosté vol.

De tots modos una està feta per servir al públich; vosté m' ho demana y no vull ser tant desobligada deixantlo descontent.

Un cop al teatro y ficada dintre 'ls calsetets, al sentir-me en contacte ab las mallas, al posarme 'l coloret ab la pota de llebra, y apuntarme las flors al cap, començo a sentir un efecte tant sumament fora del mèu modo de ser, que ni jo mateixa 'm coneix; baixo entre bastidors completament distreta; si en aquell moment se 'm preguntés qué penso, fora inútil; no l' hi podria contestar; ni la mèva coneixensa,—que vosté ja sabrà que bolera sense acomodo, es inverosimil,—pues, si aquest ser per mi tant interessant, sobre tot al pagar-me algun atrás, si aquesta segona Providencia del art coreogràfic, me preguntés en aquell moment, per lo que tinc, l' enviaria a passeig.

Si senyor, jo m' hi trobat haber de ballar un vespre, després de haber sapigut que la empresa quebraba estafantme dos quinzénas y sens esperansa de treure'n un clau; jo sabia tot aixó y en lo moment de presentar las camas al públich, l' hi soch franca, no 'm recordaba de que al sent demà no tindria un bossinet de pa per dur a la boca.

¡Ah! La vida de una bolera, es veritat que t' 'ls seus trenca-colls; pero vamos, recompensa ab aquest neguit inexplicable que una sent tot enjgant las camas d' un cantó al altre y estenent la bugada de carn que Déu l' hi ha donat.

Los artistas en altre género, tenen també la seva compensació; pero vamos, cap com la bolera; ella a més del art, de la escola y del mèrit presenta a son estimat públich cosas que, francament, sembla que se las estima més. Si 'l públich xiula a un artista 'l xiula solzament a la cara, y a una bailarina, la xiulan de tot arreu.

Y observin una cosa: durant la representació d' un drama per bó que sigui, per un espectador atent, n' hi ha déu que fan lo sonso, mirant pels palcos, tot fent borla per esperar lo ball; pero sortim nosaltres, ja 'n pot ser de dolent lo ball, no queda un sel cap sens adrearse, ni una sola mirada deixa depassejarse per sobre 'ls nostres baixos.

Com la vida de la bolera no n' hi ha cap; l' art del ball t' és més porvenir que 'l de la ploma; ab lo temps que vosté fa que escriu ja 'n tindria per se un primer bailari com una casa; bé; no hi fa res, sempre hi es a temps, avuy per demà que 'l fiscal lo fassi plegar busqui's uns calsetets ben curts y vingui a casa, ahont l' hi ensenyaré més de quatre exercicis, que l' posarán en disposició de guanyarse la vida fent cabriolas.

Are ja 'u sab

PEPA PATI.

SI JO FOS ARCALDE DE CASA.
AL SR. PASSANT Y ADURANT.

Si jo fos arcalde d' aquí, per compte de anarme'n a Madrid a lluhi 'l garbo y conservar la vara; per compte de parlar sempre ab termes fins y empalagosos; per compte de respallar a n' en Cánovas y fer la rialleta a n' en Martinez Campos (per lo que puga venir); per compte d' intimar ab las marquesas y fer lo *cagarriero*; per compte de ferme aplaudir dels carlins donantlos diners per missas y professors; per compte de portar mangala y anar tot enlocat com un cotxero de conde, 'l dia de Sant Tomás... ¿No saben qué faria?

Donchs primer de tot me recordaria dels pobres malalts que no caben al hospital: esbrinaria 'ls *cofis* y *mofis* de aquell establiment; no permetria que 'ls capellans lo governessin, ni que 'l malalt que no es catòlich no fos assistit, ni que arrebatessin la criatura a la pobre noya, que acut allà per ocultar la seva vergonya... Y si no pogués posarme las calsas, recordant que a Barcelona ja som més de 250.000, nombraria una comissió de personas de tois rangos, faria fer un gran captiri y alsaria un hospital conforme, ahont hi fossin assistits lo mateix lo catòlich, que 'l juheu, que 'l protestant.

Després de cuidar de la salut del cós, cuidaria de la del esperit, y en aquells terrenos del Parque hi faria un edifici per biblioteca pública y un altre per Museo.

Recordantme desseguit de que al istiu tothom assedegat vá ab un pam de llengua fora y de que las cla-

vegueras pudan, pendria un inginyer que no fós oficial (n' hi ha de molt trempats), y mediant los estudis fets ab rapidés, tindriam un riu a Barcelona.

Al mateix temps, ribentme del Bisbe, construiria un cementiri, ahont tothom hi capigués, inclús lo Sr. Fontrodona.

¿Que diu, que no pot ser?... ¿Somriu?... ¿Remena 'l cap?... No diga una paraula: ja l' entench: L' arquitecto!... L' academia!... Lo govern!... Los diners!...

Si: tot lo que vosté vulga: los diners, lo govern, l' academia y l' arquitecto: tot aixó es molt, sobre tot quan ademés hi falta un' altra cosa: las ganas!

Querer es poder diuhen los castellans, y vosté no pot per que no vol.

Si l' hi molestat, dissimuli. Lo que l' hi he dit es lo que faria si fos arcalde 'l seu servidor

CARLETS GRANÉ.

LAMENTACIONES DEL MÓNSTRUO.

Hojas del árbol caidas juguete del viento son.

Las figuras enxiquidas son també fullas marcidas que van rodolant pe 'l mon.

¡Quina horrible diferencia entre 'l qu' era y 'l que sol! Avants, nova omnipotencia, sentat en la Presidencia feya dí a tot 'hom si y no.

Jo entre mas mans estrenyía los llamps de la autoritat; jo donava, jo prenía; per tot ample pas s' obría ma superba voluntat.

La Europa en pés m' alabava nombrantme 'l Bismark segon; tot davant mèu s' inclinava y la nació murmurava:

—¡Oh! ¡qué 's sabi Don Anton!

Avuy... avuy lo destino

m' ho gira tot al revés; m' entrebanco quan camino y quan més contra ell m' obstino, ell vá atormentantme més.

Tot 'hom me feya l' amich, y tot 'hom me deixa sol: no sé 'l que 'm faig ni 'l que 'm dich.

¿Toco aquí? Un nou embelich.

¿Toco allí? Un altre bunyol.

Lo mèu sol, vá enterbolintse

tant y tant que 'm dona esglay.

Los bons companys van morintse; los dolents aixirivintse, més numerosos que may.

Desde que en hora menguada vaig deixá 'l Congrés solet, finch la clepsa capgirada.

¡Tot per una barretada!...

¡Malahit siga 'l barret!

Sembla que desde llavoras tot 'hom t' és dret sobre mí; cada dia, a tolas horas sento frasses cremadoras que corran d' allá y d' assí.

L' un diu que m' acobardeixo, l' altre que vaig endetrás, l' altre que ja no serveixo... y com que jo no 'u sufreiro, sempre haig d' está alsant lo bras.

Bè persegueixo als diaris, bè 'ls empayto a tots a mort ¡Condemnats estrafalaris!... Con més faig, los perdularis encare cridan més fort.

No sé casi bè hont girarme; dono un pas, y d' improvís trobo que 'l péu vá a faltarme, y al aná a probar d' alsarme sento 'ls xiulets del país.

¡Quina diferencia horrible entre 'l qu' era y 'l que sol! ¿Soch un mónstruo? Es molt possible, pues jo 'm miro tant terrible, que a mí mateix me faig pò.

C. GEMÁ.

ECOS DE HOMES CÉLEBRES.

Tant se me'n donat

Nasi Font circular.

Mentres los mèus cunillets de guix del Ajuntament digan que sí, ja pot desganyitarse en Cabot tot lo que vulga.

Idem.

Volen un eco mèu! No hi ha cap inconvenient: aquí 'l tenen. Are qué deixi la presidencia? *Señor mio*: aixó seria massa, y no pot ser.

E. de Dur-àne.

Maig, Juny, Juriol, Agost, Setembre, Octubre, Novembre, Desembre y Janer... Figúrinse si havia de ser bruta l' acta de Granollers qu' en vuit mesos de ténirla en remull, encara no han pogut rentarla.

M. Menospons.

Y encare buscan la manera de treure a n' en Cánovas! ¡Una cosa tant senzillal... Mirin, fan un tranvia a la presidencia y es cosa feta. Davant del tranvia qui no fuig mor' aplastat.

G. M. Pitoff.

Quando algun sér responde a las evocaciones espiritistas, no es más que Satán, avido de dominar el mundo.

V. Bestiola.

¿Quien habla aquí de Satan? ¡Pobre diablo! La inmensidad del espacio, los astros que recorren su órbita inmensa, esas miriades de estrellas nebulosas, lo inmensamente grande y lo inmensamente microscópico; lo que se vé y lo que no se vé... todo, todo proclama la existencia de un Dios infinito que es el progreso y el espiritismo.

L' Amalia.

Bèn xafat! Aquesta dona es de la pell del dimoni, y aquell capellá no t' és rahó.

Juan Calsas, espiritista.

Per omnia saecula saeculorum.
Lo rector de Sant Jaume.

Amen.

Joanet Llantias, escolá.

Las biboras me presigan. Que e echo pobra de mí!

Pere Turrull.

Donéume l' acta y diguéume húsar.

Valentó.

Y a mí donéumela y digéume moro!...

Anton Vividó.

Tot alló que diuhen del Purgatori son romansos; jo hi trobat un piset per nou pessetas y hi estich com un general.—Aquí al altre mon hi ha de tot fins taberna.

Morros-aguísil.

¡Quanta degeneració! Jo mateix que duya gorro frigi, are duch gorreta d' estám, mentres me fan la boina.

J. Mañós y Flaquet.

Diu que are ván a establir la llum eléctrica! Y qué! Aixis com aixis, los que gastin lo mèu gas se quedarán a las foscas.

C. Lebon.

La virgen de Llerona.

Fornells.

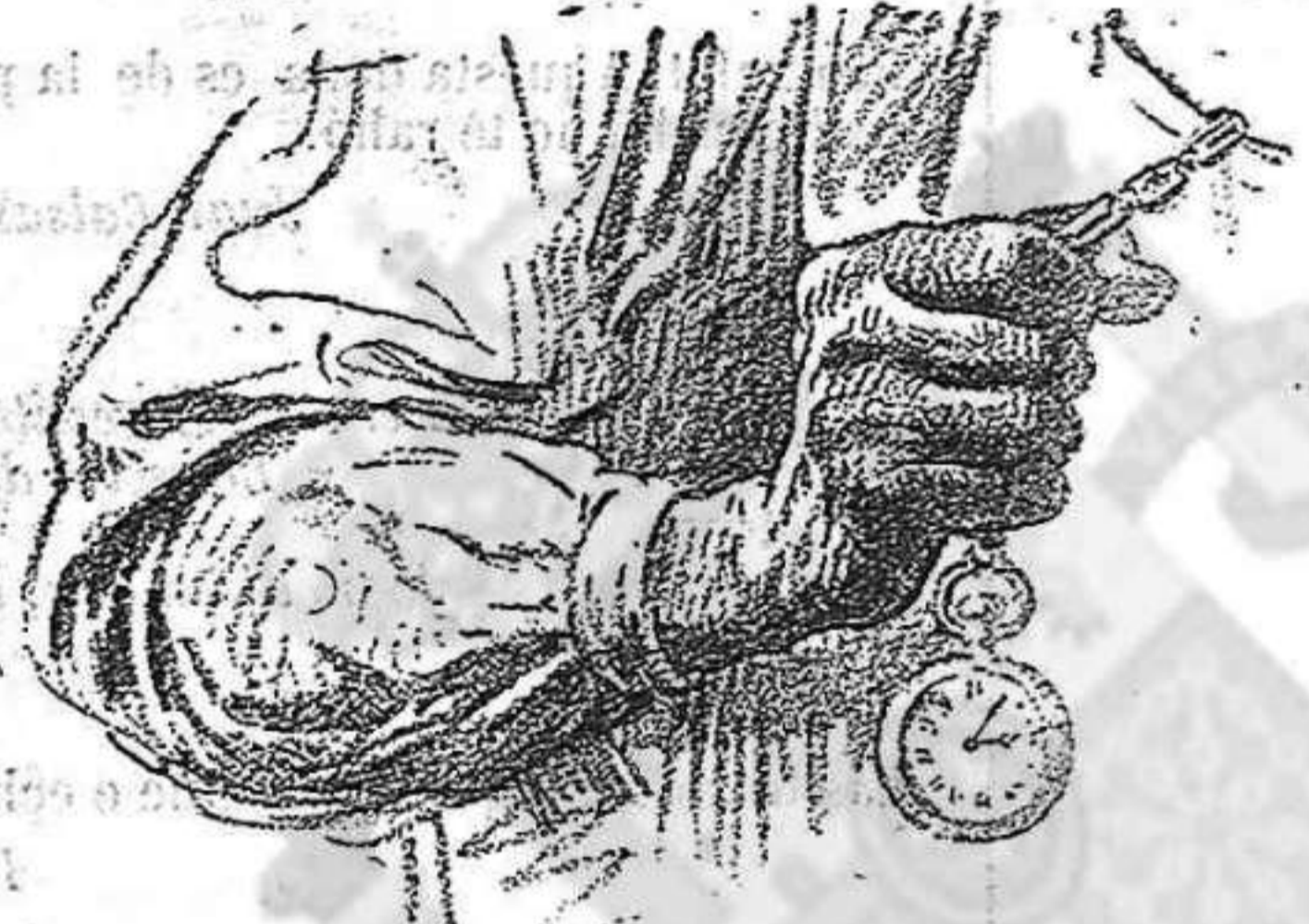
GLORIA CONSERVADORA!
(Dibuix del Conde Turronero.)

LLIBERTAT CONSERVADORA!
(Dibuix del Pollo de Antequera.)

PROSPERITAT CONSERVADORA
(Dibuix de Oro-viò.)

COMERS CONSERVADOR. (Dibuix de n Butifarreta.)

SEGURITAT CONSERVADORA. (Dibuix de l' Aléu.)

CIENCIA CONSERVADORA! (Dibuix del mónstruo Cal no-hi-vàs.)

ADMINISTRACIÓ CONSERVADORA. (Composició i dibuix del Sr. Cabot.)

FETS DIVERSOS.

VICH ha presenciat una cura marevellosa, mediant l'intercessió de la Verge de Lourdes.

Un seminarista estant a la classe, va sentirse fiblladas a las gallas. De 'n mica en mica van anar inflantseli, y a las pocas horas tenia la cara embotornada y uns morros com un trompet.

Cap a la nona, y anem a busca 'l metje. Hi va 'l doctor y l'hi mana posar sangoneras: l'inflor va desaparèix; pero l'endemà torna a presentarse de una manera que las gallas del pobre malalt semblaven dugas bufetas plenas de vent.

Lo metje se 'n vey a un embull, y 'l director de la casa-missió recordantse que possehia una ampollita d'aygua de Lourdes, va comensar a donarhi algunas culleradas; pero 'l malalt tenia las barras assentadas y apenas podia passarli.

Lo metje Terricabras celebra una consulta ab un altre facultatiu, y 'ls dos estigueren d'acort: ordenaren sacramentalo.

En aquell moment solemne encenen los ciris de la capella y comensa a cantarse un solemne *triduo*. Las véus dels seminaristas arriban fins a l'arcoba del malalt: aquest sent una sensació consoladora, y quan surten de la capella, exclama:

—Ja estich hò, ja puch alsarme, tinch gana, vaig a vestirme.

Y en un dir Jesús aquell àngel bufador se vesteix, baixa l'escala, corra, menja, enrahona y causa l'asombro de tots los que presenciaren aquell verdader prodigi.

A la tarde 's presentaren de nou los metjes compungits, tristos, fent aquella cara de pá sucat ab oli que fan los metjes quan no saben per quin cantó girarshi. ¡Figúrinse quina no havia de ser la seva sorpresa, al trobarse ab lo malalt que ja corria, y qu'ell mateix va servirlos una xicra de xacolatel....

* * *

Incréduls: no se 'n rigan.

Firma y afirma la relació lo director de la casa-missió, y com si la paraula de un capellá no fos prou sagrada y digna de crédito, ho certifícan ¡los dos metjes de Vich!!

* * *

Una de dos: ó 'ls dos metjes no saben lo qu' es una erisipela y 'ls medis de curarla, ó ja s'ha acabat la medicina, y 'l cremarse las cellas. Res de pegats, ni de manxulas: un *triduo*, una *novena* y unas quantas gotas d'aygua de Lourdes, y ja may més se morirá ningú.

Avis al Sr. Orovio: Com que la Verge de Lourdes exerceix la medicina, 'm sembla que ja es hora de que se l'hi fassa pagar contribució.

Jo demano que se l'hi posi quota de primera classe.

ELLA.

Voléuhi versos méus, diguéu li que l'estimo que consumintme estich, a copia de esperar: ella es pèl poble esclau, la vida, la riquesa, la dignitat, la llum, la santa llibertat.

UN DEMÓCRATA.

CONSELLS AL HOME QUE VOL FER CARRERA.

No estudihi lleys, perque a Espanya no reina més que la del embut; no estudihi medicina, perque hi ha més metjes que malalts; no estudihi notaria, perque mal podrás donar fe a una generació descreguda; no tractis de ser inginyer de camins, perque de res te serviria 'l ferlos bons, dat que aquí a Espanya tothom va per mal camí.

Fuig de las universitats com de la peste.

No pensis pas en montar una industria: 'ls arancels se modifícan en menos temps de lo que canta un gall, y te 'n anirás al llit creyente rich y 't despertarás trobante pobre.

Aparta't del comers com de una mala tentació, perque 't trobarás ab dos enemichs invencibles: lo govern y 'ls contrabandistas.

Y ab la marina no 't hi emboliquis, perque 'ls barcos d'are naufragan en sech.

Ja no 't dich que podrías ferte capellá, perque se que

las missas, encare que 's digan per partida doble, no donan prou per viure, y la llana es cada cop més rara.

No tingas may lo pensament de ser escritor: tú 't pensarás escriure un llibre y no haurás fet més que redactar ta sentència de mort, y una sentència que la fam s' encarrega d'executarla.—Y si 't dedicas al periodisme tindrás dos enemichs: la fam per davant y 'l fiscal d'imprenta per darrera.

Desenganya 't: en aquest país no hi ha més que una carrera que dongui resultats.

Estudis: no tens més que recorre las montanyas, enterarte de tots los camins y caminets, dresseras y mardadas, covas y amagatalls.

Práctica: un dia 't tiras al camp, alsas una partida, tú mateix t'adjudicas lo grau de coronel: si 't perseguen fujes: si pots, prepara una emboscada; si 's descuidan te ficas a un poble y 't fas los tès: procura que la cosa duri tres ó quatre anys; després entras en tractes, y mentres los que 't perseguían, trayent la llengua, 's quedan ab un pam de nas y sent lo qu' eran, tú cambias la boyna ab un ros; las espartenyas ab las botas de montar, y de cop y volta 't trobas coronel efectiu del exércit.

Está probat.

UN CUSÍ DE 'N MIRET.

L' ESTUDI.

é rahò en Jules Simon: «es l' escola que fá 'ls grans homes y 'ls homes útils; los grans inginyers y 'ls bons obrers. Ella es la que dona ditxa y gloria als pobles.

»Lo poble que t'è millors escolas es lo primer de tots, y si no 'u es avuy, ho será demá.»

Si no 'u es avuy ho será demá: aixó es lo que 'm consola: aquest plasso que 'm donan.... demá!

Si... demá, encare que digan: «demá qui sab qui será viu», demá será Espanya, sobre tot, si continuan gobernant los conservadors, lo primer de tots los pobles: perque Espanya es lo país que t'è millors escolas.

* * *

¿Se 'n riuhen? Donchs sápigán y entengan que parlo molt formal.

O sino digan: ¿Quinas son las millors escolas? ¿Son per ventura aquéllas montadas ab lujo, rodejadas de jardins, calentadas al hivern, orejadas al istiu, que venen a ser com un regalo pèls cossos infantils que per compte de apéndrehi a patir, s'hi engorroneixen?

No: mil vegadas no. Las millors escolas, per pobres, per humils que sigan, instaladas en una golfa ó en un subterrani, son aquéllas en que s'hi ensenya més. Aixó es evident: ja qué s'hi va al estudi? ¿A gosar? No mil vegadas. Al estudi s'hi va a ensenyar y a apéndre.

Y aquí a Espanya los mestres ensenyan una cosa que no l'ensenyan en lloch més del mon.

* * *

¿No saben qu' ensenyan los mestres espanyols?

A més de la gramática, l'aritmética, la doctrina, l'urbanitat, etc., etc., ensenyan.... la camisa.

Si, ensenyan la camisa pèls forats del jech y de las calsas; y aquells que no tenen camisa ensenyan la pell.

Y naturalment los deixebles davant de aquesta vista tant consoladora, aprenen una cosa, y es que en aquest país los que saben van a péu.

* * *

No més que 'ls que governan, diuben com aquell. ¡Que Déu mantinga als burros! Mentres hi haja ruchs y albardas anirém a caball!....

P. K.

RUMORS DEL MON.

A la reunió de una senyora del bon tò, van presentarli un dia un escriptor molt distingit

Ja fòs cortadat de geni, ja que 's trobés de mal humor, l'escriptor, mentres la reunió durá, no va dir una paraula.

Y al despedirse, la senyora vá dirli.

—D. Eduardo: un altre dia quan tinguem lo gust de tenirlo entre nosaltres, ja 'ns farà 'l favor de tallar los fulls del llibre.

Parlant de un subjecte que tenia molta sort, deya un seu amich:

—Mira si 'n t'è de sort en Camilo, que ahir van robarlo.

—¡Vaya una sort!.. l'hi responian.

—Espera: van entrarli 'ls lladres a casa: van robarli cinquanta duros, y a sobre de una taula van deixarse un portamonedas en que n'hi havia més de cent.

Uns aficionats feyan una comedia.

Hi havia una escena, en que 'l galan havia de tirar un tiro de pistola sobre 'l traydor: probava de fer foch y 'l tret no sortia.

Lo traydor arrancantli la pistola de la mans, exclamá:

—¡Torpe! Mis enemigos son tan miserables que ni sirven para pegarme un tiro. Toma! Las pistolas se disparan así!

Y 's clavá un pistoletasso.

Un jove convida a uns quants amichs s'èus a esmorzar per probar un vi generós, que segons ell diu t'è cinquanta anys.

Arriba l' hora de destapar la venerable botella.

Atenció general.

Lo criat se tréu un *saca-tapos*, barrina una mica, y retenint l'alé, estira. Lo tap cedeix, y tothom se posa a riure.

De dintre de aquesta botella tapada feya 50 anys ¿qu'è dirian que va sortirne?

Una mosca volant y anant a posarse al cap del nás del amo.

Un quento del temps de la picò:

Un senyor molt principal vá convidar un dia al guardiá de un convent que s'hi presentá acompanyat de un hermano.

Aquest era fart: vá trobar una salsa escelent y tot era sucarihi pá ab los dits, ab verdadera fruició.

Lo pare guardiá, al veure tanta grosseria suava d'angunia, fins que tingué l'idea de tocarlo ab lo péu per dessota de la taula, a fi d'advertirlo.

Pero en lloch del hermano, vá tocar al amo de la casa, y aquest exclamá:

—Cuidado, pare guardiá: miri que no soch jo qui suca.

Un hoig troba a un capellá al mitj del carrer, y trayentse un gavinet, exclama:

—¡Ay! gracias a Déu. Feya mitj any que tenia l'intent d'escabetxar a un capellá.

—Alto, diu lo capellá: no 'm matis que no farias res: jo no soch capellá encare; tot just soch diaca.

Reflexió de una mare a la seva nena:

—¿Véus? Ton pare y jo encare que siguem dos, no fem més que un.

—Si, digué la nena: lo mateix que dos quartos senzills que no fan més que una pesa de dos.

A l' hora de sopar acostumava a presentarse a una casa de menestrals, un subjecte que tenia la costum de convidarse.

Y deya:—Allá hont n'hi ha per sis, n'hi ha per set.

—Verdaderament, l'hi vá respondre l'amo al últim: ey, s'enten: suposo que parlas per la llum del quinquè, que tant se gasta de una manera com de un altra.

Un fart deya:

—Per menjarse un gall ab totas las reglas, se necessita ser dos a taula. Jo avuy ne tinch un y serém dos: lo gall y jo.

Un calavera 's presentá a casa de un capitalista, y l'hi digué:

—Vinch a donarli una sorpresa: jo soch fulano de tal; no 'l conech, y vinch a demanarli que 'm deixi cent duros.

—Pues miri, respongué 'l capitalista, jo l'hi donaré un' altre sorpresa: de nom jo 'l conech molt a vostè, y per lo mateix que 'l conech, no 'ls hi deixaré pas de cap manera.

La moral del mon, segons un observador molt fi:

—Un especulador emprén un negoci moral ó immoral: l'esguerra, y el mon diu:—Vaya ¡quin pillet!

Pèl contrari: l'endavina, y tothom se apressura a anarli a demanar la má de la seva filla.

F. NAT.

AUTOGRAFOS.

La primera virtud del hombre de Estado debe ser la lealtad..... y sagunto el mejor punto de partida
Arsenio Martin de Campo

La primera virtud del hombre de Estado es saber salir con una zancadilla a tiempo
Casanova del Castillo

La primera virtud del hisar de Antequera es montar al pieis
F. Romero Robredo

La primera virtud del moderado es tra-
yar saliva
Claudio Mojado

La primera virtud del constitucional es tener
mucho Tusi y mu-
cha paciencia
P. M. Legasta

Es de todo hombre politico
La primera sabid
Bener cara con dos puertas
Y dos banderas colga
El Feo malagueño

No ting tots los elements in-
dispensables para salvar la pa-
tria; Que s necessita?; ha-
traccio y vona bista. Per
l'una benen human; per l'
altra hulleras
Salvador Currions

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA.

REMEY EFICAS CONTRA LA TRISTESA.—¿Y en-
care están tristos? Si 'u están es porque volen,
no més que porque volen. O sino fassin la proba,
arribintse a la libreria de 'n Lopez, Rambla del mitj,
número 20, y un cóp allá demañin l' Almanach de la
Campana de Gracia, dibuixat per Apeles Mestres y
escrit per P. K. (J. Roça y Roca) ab l'ajuda y colabo-
ració de Rossendo Arús y Ardèrius, Damas Calvet, Jo-
seph Dern, Dos Felissos, S. Gomila, C. Gumá, Joaquín
C., Julio, Joseph Lasarte, F. Llenas, Joaquim Marín-
ello, Layeta Margaridó, Apeles Mestres, Miquelet, F.
Nat, Conrat Roure, E. Sala, Sasac, Fréderich Soler,
Victor Soler, Joseph Verdú, Eduardo Vidal Valencian-
o y altres que no volen ser coneguts y firman ab ini-
cials.
¡Vuit planas de ninots! Vuit planas de originals.....
¡25 céntims de pesseta!
ó hê ¡Un ral! ó hê ¡Vuit quartos y mitj! ó hê ¡Trenta
quatre maravedissos!

PARIS MURCIA.—Periódich publicat en francés á
benefici de las victimas de l' inundació d' Es-
panya.

Han dit que aquest periódich deixará 400.000 franchs
nets á benefici dels inundats. Los deixará si vostés
passan per la libreria de 'n Lopez á buscar uns quants
números que 'ns quedan per colocar; sino, no hi arri-
bará pas.—Lo PARIS MURCIA es l' unió de l'arty las
letras y de la caritat.—Préu 5 rals edició económica
y 14 rals l' edició de lujo.

PARIS MURCIA (en espanyol).—Edició enterament
igual á la francesa; pero ab los treballs perfectam-
ent traduhts á l' espanyol. Las mateixas lámi-
nas y 'ls mateixos escrits. Número dedicat á las perso-
nas que no coneixen lo francés.—Préu 8 rals.—En la
libreria de 'n Lopez Bernagossi, Rambla del mitj, nú-
mero 20.

PARIS-MURCIA (en catalá).—Número imitació que
fá la pols á tothom. Dibuixos originals de ce-
lebrats artistas, treballs literaris d' escriptors de
cap d' ala que no deixan que passi res, sense treure'n
profit; autógrafos de personatjes célebres com D. An-
tonio Casanovas del Castillo, D. Arsenio Martin de
Campo, el Feo Malagueño y Salvador Currions.—
Préu mitj ral edició económica y
un ral edició de lujo.

Després dels vuit dias de la publicació d' aquest nú-
mero extraordinari, valdrá doble tant la edició econó-
mica com de lujo.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' HÚSAR DE ANTEQUERA.
(Dibuix del M. Espaville).

L' ÉSPASA DE SAGUNTO.
(Dibuix del Sr. Melindres).

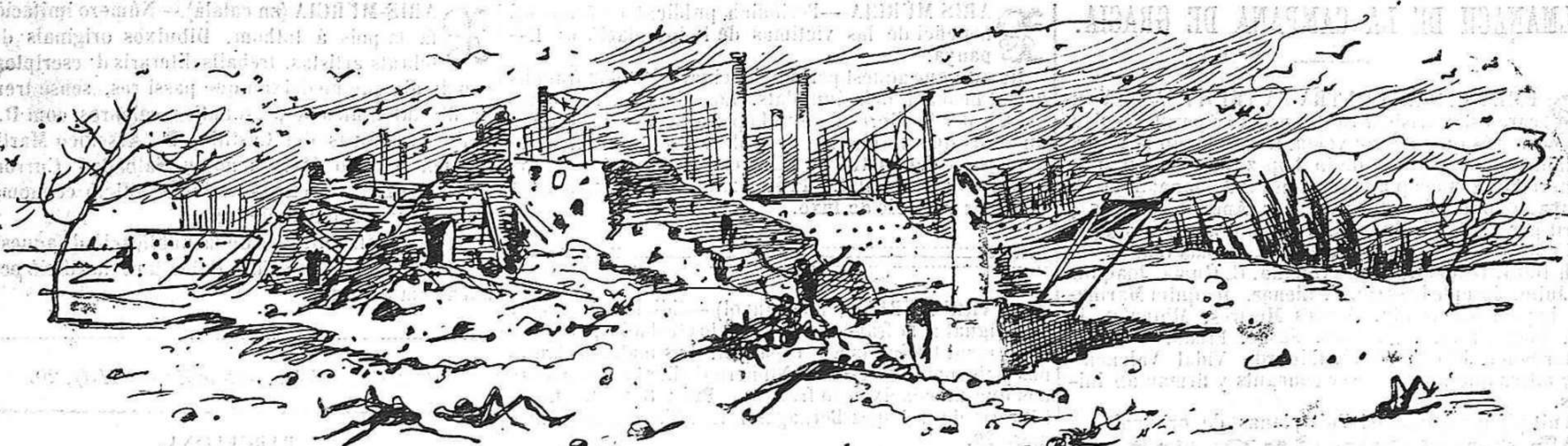
LO MALAGUENYO DEL BARRET.
(Dibuix del Sr. Larios.)

TRAYENTLO DEL MAPA.
(Dibuix del Sr. Trompazo).

MENTRES LO GOVERN SE MENJA LA CARN, LO POBLE ESPANYOL ROSEGA 'LS OSSOS.
(Apuntació del natural per un investigador de contribucions).

VISTA DE BARCELONA EN 1880.
(Obra de D. Anton).